

ex. ř. mají k rozvrhovému roku býti předvoláni všichni věřitelé ještě neuspokojení, jež lze ze zájemních spisů seznati a jichž zástavní právo nezaniklo podle § 256 druhý odstavec ex. ř. Takovou věřitelkou byla i firma V. Zabavení bylo v exekučních věcech provedeno dne 31. prosince 1926 a 8. ledna 1927. Dražební řízení v těchto věcech bylo sice zastaveno dne 15. března 1927, ale dne 16. prosince 1927 bylo navrženo pokračování v dražebním řízení. Návrh na pokračování byl tedy učiněn před uplynutím lhůty § 256 druhý odstavec ex. ř. Dražební řízení bylo pak sice podle usnesení ze dne 24. prosince 1927 odloženo až do pravoplatného rozhodnutí ve vylučovacím sporu Anny U-ové proti firmě V. Rozsudek v této věci byl doručen firmě V. dne 24. září 1928 a nabyl právní moci dne 8. října 1928. Když pak tato firma podala návrh na pokračování v odloženém dražebním řízení dne 11. října 1928, pokračovala v exekuci řádně, jak předpokládá § 256 druhý odstavec ex. ř., ježto po dobu odkladu byla lhůta § 256 druhý odstavec ex. ř. stavena. Proto nezaniklo zástavní právo nabyté zabavením a měla býti k rozvrhu předvolána. Nestalo-li se tak, jest rozvrhový rok i rozvrhové usnesení zmatečné, rekursní soud usnesení to právem zrušil a nařídil ustanovení nového rozvrhového roku. K vývodům dovolacích rekursů budiž pak podotčeno: Nejde o věc pravoplatně rozhodnutou ani o práva nabytá z rozvrhového usnesení dovolacími rekurentkami. Usnesení rozvrhové nebylo firmě V. doručeno, ač byla účastnicí řízení a mělo jí býti doručeno. Proti ní tedy právní moci nenabylo a práva z takového usnesení nejsou právy nabytými. Nařízení nového roku rozvrhového nevádí, že výtěžek dražby, ovšem neprávem (§§ 287, 236 ex. ř.), byl již vydán.

Čís. 9292.

Ustanovení § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. jest společné i dávce z majetku i dávce z přírůstku na majetku.

Byla-li pohledávka váznoucí simultanně na více nemovitostech, rozdělena a na prodané nemovitosti ponecháno zástavní právo pro část jako na hypotéce jediné, jest prodaná nemovitost jedinou zástavou pro tuto část a není místa pro náhradní nárok podle § 222, třetí odstavec, ex. ř., třebaže příslušný knihovní zápis nebyl proveden ve všech původně spoluzavázaných vložkách.

(Rozh. ze dne 19. října 1929, R I 783/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice bernímu úřadu v přednostním pořadí dávku z majetku a z přírůstku na majetku a zamítl návrh bratrské revírní pokladny, by jí byly přiznány náhradní nároky ve smyslu § 222 ex. ř. při pohledávce Městské spořitelny. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům ani finanční prokuratury ani bratrské revírní pokladny.

D ů v o d y:

Co se týče dovolacího rekursu české finanční prokuratury, jímž odporováno jest tomu, že nebyla z nejvyššího podání v přednostním pořadí přikázána dávka z majetku, jest nesprávné a se spisy se nesrovnává tvrzení rekursu, z něhož dovolací rekurentka vychází, že přípisem berní správy v S. ze dne 6. září 1928, řízeném na berní úřad v N., byl podán doklad i o tom, že účtovaný nedoplatek dávky z majetku vypadá na prodané nemovitosti, i o tom, jaká byla čistá hodnota dotyčných nemovitostí, zjištěná ke dni 1. března 1919, že totiž hodnota ta činila 25.992 Kč a že tedy účtovaný nedoplatek dávky nedosahoval ani 30% čisté hodnoty. Ve zmíněném přípisu se nic takového neuvádí, nýbrž berní správa v něm jen píše, že prodávaný mlýn a pozemky ručí za přihlášený nedoplatek dávky z majetku, a žádá, by nedoplatek byl při rozvrhu účtován. Že nedoplatek dávky vypadá na prodávané nemovitosti a kolik činila čistá hodnota nemovitostí těch, v přípise psáno není. Bez znalosti těchto okolností a bez dokladů o nich (§ 210 ex. ř.), ano podle ustanovení § 62 zákona o dávce z majetku a z přírůstku na majetku ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. přísluší dávce z majetku a z přírůstku na něm přednostní právo zástavní jen, pokud dávka na nemovitost vypadá a toliko do 30% zjištěné čisté hodnoty, nebylo lze účtovanou dávku z majetku a přírůstku na majetku z nejvyššího podání v přednostním pořadí přikázati a rekursní soud, nepřiknuv dávku, nepochybil. Dovolací rekurs nemá tudíž opodstatnění. K důvodům rekursním soudem pro nepřikázání dávky uvedeným jest jen tolik připomenouti, že i dávka z přírůstku na majetku požívá přednostního práva zástavního podle § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. a že opačný názor v důvodech napadeného usnesení není správný. Ustanovení § 62 uvedeného zákona jest společné dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku a rekursní soud mylně zaměňuje dávku z přírůstku na majetku s dávkou z přírůstku hodnoty podle zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. a ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n., která ovšem zákonného zástavního práva nepožívá (rozh. čís. 4159 sb. n. s.).

Pokud jde o dovolací rekurs revírní bratrské pokladny, jest k němu uvést toto. Náhradní nárok podle § 222 ex. ř. u pohledávky Městské spořitelny nebyl přiznán dovolací rekurentce právem. Pohledávka Městské spořitelny 46.552 Kč vázla jen na prodané nemovitosti. Tak zní výpis z pozemkové knihy o prodané nemovitosti a tak bylo zjištěno z knihovní žádosti, kterou byla původní vyšší pohledávka Spořitelny rozdělena a na prodané nemovitosti ponecháno zástavní právo pro částku svrchu uvedenou jako na hypotéce samojediné. Nebylo-li příslušné knihovní jednání ve všech původně spoluzavázaných vložkách, jak tvrdí, ale bez dokladů, dovolací rekurentka, provedeno, nemění to nic na tom, že prodaná nemovitost byla jedinou zástavou pro pohledávku Spořitelny, takže pro náhradní nárok podle § 222 třetí odstavec ex. ř. nebylo místa.